

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [Link]. Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați [politica noastră lingvistică și de traducere](#) [Link].

Decizie privind refuzul Comisiei Europene de a acorda acces public la un acord informal cu Gambia privind returnarea migranților (cazul 1271/2022/MIG)

Decizie

Caz 1271/2022/MIG - Deschis la 15/07/2022 - Decizie din 01/09/2022 - Instituția vizată
Comisia Europeană (Nu s-a constatat administrare defectuoasă) |

Cazul se referă la o cerere de acces public la documente referitoare la un acord informal privind returnarea și readmisia migranților în situație neregulamentară pe care UE l-a încheiat cu Gambia. Comisia a refuzat accesul, susținând că divulgarea ar putea submina relațiile internaționale.

Echipa de anchetă a Ombudsmanului a examinat documentul în cauză, precum și, în cadrul unei anchete paralele, cinci acorduri similare cu alte țări din afara UE și documentele conexe. Pe baza acestor anchete și având în vedere marja largă de apreciere de care dispun instituțiile UE în cazul în care consideră că interesul public în ceea ce privește relațiile internaționale este în pericol, Ombudsmanul a concluzionat că decizia Comisiei de a refuza accesul nu este în mod vădit greșită. Având în vedere că interesul public în cauză nu poate fi substituit prin alt interes public considerat mai important, Ombudsmanul a închis cazul, constatând că nu există niciun caz de administrare defectuoasă. Cu toate acestea, Ombudsmanul a remarcat că ar trebui depuse toate eforturile pentru a asigura publicul că drepturile fundamentale ale migranților sunt protejate suficient și că există garanții adecvate în acest proces.

Contextul plângerii

1. UE și statele sale membre au stabilit norme comune [1] pentru gestionarea returnării migranților în situație neregulamentară în țara lor de origine. În acest context, UE cooperează cu țările de origine ale migranților în situație neregulamentară prin intermediul acordurilor de readmisie. Acestea sunt acorduri obligatorii din punct de vedere juridic care stabilesc obligațiile

și procedurile pentru ambele părți în ceea ce privește readmisia migranților care nu au drept de ședere în UE.

2. Întrucât unele țări terțe păreau reticente în ceea ce privește încheierea unui acord oficial de readmisie, UE a început – în 2016 – să negocieze „acorduri” informale, fără caracter obligatoriu, pentru returnare și readmisie cu țări din afara UE. De atunci, UE a încheiat șase astfel de acorduri [2] .

3. În martie 2021, reclamantul a adresat Comisiei Europene o cerere [3] de acces public la acordul informal de readmisie al UE cu Gambia.

4. Comisia a refuzat să acorde acces la documentul solicitat pe baza necesității de a proteja interesul public în ceea ce privește relațiile internaționale [4] . Comisia a susținut că divulgarea informațiilor ar submina relațiile dintre UE și statele sale membre cu Gambia și că ar periclita posibilele negocieri viitoare ale unor acorduri similare cu alte țări terțe.

5. În aprilie 2021, reclamantul a solicitat Comisiei să își revizuiască decizia de a refuza accesul (prin depunerea unei „cereri de confirmare”) și să divulge cel puțin părți ale acordului.

6. În septembrie 2021, Comisia și-a confirmat decizia de a refuza accesul.

7. Nemulțumit, reclamantul s-a adresat Ombudsmanului în iulie 2022.

Ancheta

8. **Ombudsmanul** a deschis o anchetă cu privire la decizia Comisiei de a refuza accesul publicului la acordul informal privind returnarea și readmisia migranților între UE și Gambia.

9. În cursul anchetei, echipa de anchetă a Ombudsmanului a inspectat aranjamentul în cauză. Ombudsmanul a oferit, de asemenea, Comisiei posibilitatea de a oferi opinii suplimentare, dar nu a primit niciuna.

10. Într-o anchetă paralelă [5] privind Consiliul UE, echipa de anchetă a Ombudsmanului a examinat, de asemenea, toate acordurile informale de readmisie încheiate de UE începând din 2016, precum și o serie de documente legate de negocierile care au condus la acestea.

Argumentele prezentate

11. În esență, **reclamantul a** susținut că, din cauza contextului și a circumstanțelor acordului și a comportamentului părților la acesta, trebuie să se presupună că acordul este destinat să fie obligatoriu din punct de vedere juridic. Prin urmare, acesta ar trebui publicat în Jurnalul Oficial al UE.

12. Reclamantul a susținut, de asemenea, că excepția de protecție a interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale nu poate fi aplicată în speță. Ea a afirmat că Comisia susține că aranjamentul în litigiu are un simplu caracter procedural. Cu toate acestea, în opinia sa, numai un acord material ar putea justifica utilizarea excepției invocate.

13. În plus, reclamantul a fost de părere că interesul public în ceea ce privește relațiile internaționale ar fi trebuit evaluat în raport cu necesitatea unei protecții suficiente a drepturilor fundamentale ale migranților și și-a exprimat îngrijorarea cu privire la o eventuală lipsă a unor astfel de garanții. Reclamantul a adăugat că divulgarea acordului ar consolida legitimitatea măsurilor luate de UE.

14. Comisia a precizat că acordul în cauză a fost încheiat în temeiul articolului 17 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și că acest acord nu urmărește să creeze obligații juridice. Mai degrabă, aceasta „a instituit un mecanism de cooperare structurat și previzibil (...) pentru returnarea propriilor resortisanți. Acesta conține informații practice privind procedura de returnare și de readmisie, cum ar fi descrierea etapelor și a termenelor aplicabile pentru identificarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în UE, eliberarea documentelor de călătorie și aspectele organizatorice ale operațiunilor de returnare.”

15. Comisia a susținut că cooperarea Gambiei a fost voluntară și foarte sensibilă din punct de vedere politic și că, din cauza caracterului neobligatoriu al acordului, punerea sa în aplicare depinde de disponibilitatea autorităților din Gambia de a respecta practicile convenite.

16. Comisia a concluzionat că divulgarea ar putea duce la o pierdere gravă și dăunătoare a încrederii în relațiile cu Gambia în ceea ce privește domeniul readmisiei și nu numai. Comisia a adăugat că acest risc este real. De exemplu, în trecut, o altă țară a refuzat să finalizeze și să pună în aplicare un acord similar după ce publicul a devenit conștient de negocierile în curs.

17. În cele din urmă, Comisia a susținut că divulgarea ar putea submina poziția de negociere a UE în ceea ce privește alte acorduri de readmisie.

Evaluarea Ombudsmanului

18. Instituțiile UE dispun de o marjă largă de apreciere atunci când stabilesc dacă divulgarea unui document ar aduce atingere oricărui interes public protejat în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din legislația UE privind accesul public la documente (Regulamentul 1049/2001), cum ar fi protecția relațiilor internaționale [6] .

19. Ca atare, ancheta Ombudsmanului a urmărit să stabilească dacă a existat o eroare vădită în aprecierea Comisiei pe care și-a întemeiat decizia de a refuza accesul la regimul de readmisie în cauză.

20. În acest scop, echipa de anchetă a Ombudsmanului a inspectat documentul. Ca urmare a unei anchete paralele [7] , echipa de anchetă ar putea, de asemenea, să compare conținutul

acordului în cauză cu cel al altor acorduri informale de readmisie încheiate de UE. Pe baza informațiilor obținute în cursul acestor inspecții, Ombudsmanul constată că nu a fost în mod vădit greșit ca Comisia să considere că divulgarea ar putea submina interesul public în ceea ce privește relațiile internaționale.

21. Mai precis, după revizuirea conținutului acordurilor de readmisie, Ombudsmanul a confirmat, de exemplu, că UE a adoptat o abordare diferențiată față de diferitele țări de returnare în cauză. Prin urmare, Ombudsmanul consideră rezonabil punctul de vedere al Comisiei potrivit căruia divulgarea ar submina poziția de negociere a UE, atât în cadrul negocierilor în curs, cât și în cadrul negocierilor viitoare, și că aceasta ar submina dorința țărilor de returnare de a coopera.

22. Având în vedere caracterul sensibil al informațiilor cuprinse în acordul în cauză, Ombudsmanul consideră, de asemenea, că Comisia a furnizat reclamantului motivele adecvate pentru decizia sa de a refuza accesul.

23. Interesele publice protejate în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu pot fi înlocuite de un alt interes public considerat mai important. Aceasta înseamnă că, în cazul în care o instituție consideră că oricare dintre aceste interese ar putea fi subminată de divulgare, aceasta trebuie să refuze să acorde acces. Astfel, deși reclamanta și-a exprimat preocupări importante cu privire la drepturile fundamentale ale migranților, argumentele sale în favoarea existenței unui interes public superior care justifică divulgarea informațiilor nu pot fi luate în considerare.

24. Situația este aceeași în ceea ce privește natura documentului în litigiu. Cu toate acestea, Ombudsmanul ia act de faptul că acordul nu are caracter obligatoriu, ceea ce reiese în mod clar din conținutul său.

25. Având în vedere toate acestea, Ombudsmanul consideră că Comisia a refuzat în mod justificat să acorde acces public. Acestea fiind spuse, având în vedere preocupările exprimate de reclamant (a se vedea punctul 13), ar trebui depuse toate eforturile pentru a liniști publicul că drepturile fundamentale ale migranților sunt suficient de protejate și că există garanții adecvate în acest proces.

Concluzie

Pe baza anchetei, Ombudsmanul încheie acest caz cu următoarea concluzie:

Nu a existat o administrare defectuoasă din partea Comisiei Europene atunci când a refuzat accesul la regimul informal de readmisie în cauză.

Reclamantul și Comisia vor fi informate cu privire la această decizie .

Emily O'Reilly Ombudsmanul European

Strasbourg, 01/09/2022

[1] Directiva 2008/115/CE din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală („Directiva privind returnarea”):

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32008L0115&qid=1606153913679> [Link].

[2] Cu Afganistan, Bangladesh, Etiopia, Gambia, Guineea și Coasta de Fildeș.

[3] În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=celex%3A32001R1049> [Link].

[4] În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 1049/2001.

[5] Cauza 815/2022/MIG privind refuzul Consiliului UE de a acorda acces public la documentele referitoare la acordurile informale cu țările terțe cu privire la migranții care se întorc (acorduri de readmisie): <https://www.ombudsman.europa.eu/en/case/en/61589> [Link].

[6] A se vedea, de exemplu, hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2018, *ClientEarth/Comisia*, T-644/16:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=203913&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir> [Link].

[7] A se vedea nota de subsol 5 de mai sus.